

ארדינסט, בן נתן ושות', עורכי דין
ERDINAST, BEN NATHAN & CO.,
ADVOCATES

רח' נחמני 25 תל אביב 65794 ת.ד. 14140 תל אביב 61141 טל. 03-5251026-03 פקס. 03-5250896-03 office@ebnlaw.co.il
25 Nachmani St., Tel Aviv 65794 P.O.B. 14140 Tel Aviv 61141 Tel: 03-5251026 Fax: 03-5250896 Email: office@ebnlaw.co.il

Giora Erdinast, LL.B., LL.M.
Rami Ben Nathan (Kleinberger), LL.B.
Michal Halperin, LL.B.
Uri Noy, LL.B.

Yael Nevo, LL.B.
Nir Amodai, LL.B.
Dekel Brockman, LL.B., B.A.
Yoav Dankner, LL.B.*
Shalom MATHALONE, LL.B., B.A.
Nurit Zimmermann, LL.B.
Yehudith Agatstein, LL.B.
Sharon Raviv, LL.B.
Ofer Visoker, LL.B.
Yaron Wolf, LL.B., M.B.A.
Yael Goldstein, LL.B.
Alon Abadi, LL.B., B.A.
Tamar Paz-Te eny, LL.B., B.A.
Keren Green, LL.B.

ג'יורא ארדינסט
רמי בן נתן (קליינברגר)
מיכל הלפרין
אורי נוי

יעל נבו
ניר אמודאי
דקל ברוקמן
יואב דנקנר*
שלום מאלון
נורית צימרמן
יהודית אגטשטיין
שרון רביב
עופר ויסוקר
ירון וולף
יעל גולדשטיין
אלון עבדי
תמר פז-טני
קרן גרין

*Member of the Israel & New-York Bar

תל אביב 22 פברואר, 2001, 22 February, Tel Aviv

*חבר גם בלשכת עורכי דין במדינת ניו-יורק

לכבוד	לכבוד	לכבוד
פרופ' אבנר גלעדי	פרופ' אהרון בן זאב	פרופ' יהודה חיות
ראש החוג להיסטוריה של המזרח"ת	רקטור אוניברסיטת חיפה	נשיא אוניברסיטת חיפה
<u>אוניברסיטת חיפה</u>	<u>אוניברסיטת חיפה</u>	<u>אוניברסיטת חיפה</u>
לכבוד	לכבוד	לכבוד
פרופ' יוסי בן ארצי	פרופ' גדעון פישמן	פרופ' גדעון פישמן
דיקאן הפקולטה למדעי הרוח	ראש הרשות ללימודי המשך	ראש הרשות ללימודי המשך
<u>אוניברסיטת חיפה</u>	<u>אוניברסיטת חיפה</u>	<u>אוניברסיטת חיפה</u>

אדוניים נכבדים,

הנדון: שלילת תואר המאסטר של הסטודנט תיאודור (תדי) כץ

מרשיי, לוחמי חטיבת אלכסנדרוני במלחמת העצמאות, אשר הגישו תביעת לשון הרע כנגד מר תדי כץ (להלן "כץ") בקשר עם עבודת המאסטר שהוגשה על ידו (אשר פרטיה יפורטו להלן), ובקשר עם פרסומים הקשורים אליה, מילאו את ידי ולפנות אליכם כדלקמן:

1. בחודש מרץ 1998 הוגשה ע"י מר כץ עבודת גמר (להלן "עבודת המאסטר") כמילוי חלק מהדרישות לקבלת התואר מוסמך מאת החוג להיסטוריה של המזרח התיכון, הפקולטה למדעי הרוח באוניברסיטת חיפה.

כותרתה של העבודה "יציאת הערבים מכפרים למרגלות הכרמל הדרומי ב-1948".

2. פרק ד' של עבודת המאסטר, שהוא למעשה הפרק העיקרי בה, עוסק ב"פרשת הכפר אל-טנטורה".

3. בפתוח לפרק ד' לעבודה כותב מר כץ את הדברים הבאים:

"סה"כ חללי הקרב היהודים 14 במספר, מולל איש הפלי"ם (פלי"ם פלוגות ימיות הזרוע הימית של הפלמ"ח), שנפל מאש כוחותינו. מבין אנשי טנטורה נפלו בקרב עצמו לא יותר מאשר 10 או 20 בלבד, אלא שבסופו של אותו היום היו בכפר לא פחות מ 200 עד 250 גברים הרוגים, בנסיבות בהן היו אנשי הכפר נטולי נשק ונטולי מגן לחלוטין.

אלו הן העובדות היבשות העולות מתוך העדויות, שחלקים מהן יובאו בהמשך הדברים" (עמ' 88 לעבודה).

4. פרסום הדברים הללו עורר בעקבותיו הדים רבים, ואף פרסומים נוספים באמצעי התקשורת השונים. בחלק ניכר מן הדיונים שנערכו בנושא השתתף מר כץ כ"אורח כבוד" והוא הודיע כי הוא ניצב איתן מאחורי הדברים שנכתבו על ידו. התגובה הציבורית להאשמות שהוטחו במרשי על ידי מר כץ הייתה קשה ביותר, ובכתבה שפורסמה בעיתון מעריב, בתאריך 21.1.2000 אף מצוטט פרופ' אסא כשר, מחבר הקוד האתי של צה"ל, כמי שמכנה את "מבצעי הטבח", שבקימו הוא אינו מטיל ספק, כ"פושעי מלחמה".

בעקבות הדברים הללו, הוגשה ע"י מרשיי בבית המשפט המחוזי בתל אביב תביעת דיבה כנגד מר תדי כץ.

5. במסגרת התביעה התקיימו הליכי גילוי מסמכים ובמסגרתם הועברו לידי מרשיי רוב הקלטות של הראיונות שערך מר כץ. חלק מהקלטות לא הועברו לידי מרשיי, שכן מר כץ טען שאלה "אבדו" ואינן נמצאות עוד בידיו.

6. מרשיי טרחו ותמללו את הקלטות ואף תירגמו לעברית את אותן שיחות שהתקיימו במקור בערבית, וזאת באמצעות מתורגמנית מקצועית אשר שפת אמה ערבית.

7. מהשוואת הקלטות עם הציטוטים המופיעים בעבודתו של מר כץ התגלה למרשיי לתדהמתם כי מר כץ עשה מעשה נוכחות של ממש, כי באופן שיטתי סירס וסילף את הדברים שנאמרו לו ע"י מרואייניו וכי עבודתו "האקדמית" אינה אלא מארג צפוף של דברי מרמה, סילוף ושקר, המצדיקים פתיחה בהליך של שלילת התואר אשר הוענק למר כץ ע"י האוניברסיטה, שכן זה הוצא על ידו במרמה.

8. אנו מודעים היטב לחומרת הדברים הנאמרים על ידינו, ולא נשאירם תלויים כך סתם בחלל האוויר מבלי לפרטם ולבארם היטב.

9. עוד ברצוננו לומר כי אנו מודעים היטב למגבלות הפיקוח האקדמי ולכך שהאוניברסיטה אינה בנויה להתמודד עם מעשי נוכחות ומרמה. ברור לנו כי עבודתו של מר כץ נבדקה על בסיס ההנחה

שהציטוטים השזורים בעבודתו הינם ציטוטי אמת של דברים שאכן נאמרו לו, ואיש לא העלה בדעתו כי מדובר במטווה של דברי כזב, פרי מוחו הזדוני של התלמיד.

10. אולם עתה, משנתבררו הדברים, על האוניברסיטה לעשות מעשה, לשלול את התואר שהוענק למר כץ, ולהקיא מתוכה את מי שזכה בתואר "מוסמך", במרמה ובכחש.

11. לאחר יומיים בהם נחקר מר כץ בבית המשפט על תצהירו בחקירת שתי וערב, אשר במסגרתה נחשפו ציטוטי הכזב של מר כץ בעבודתו, ונתגלו הפערים הבלתי ניתנים לגישור בין הדברים שצוטטו על ידי מר כץ לבין הדברים כפי שנאמרו לו בראיונות שערך, חתם מר כץ על מכתב התנצלות אשר זו לשונו:

"בחודש מרס 1998 הגשתי עבודת גמר אשר מהווה חלק ממילוי הדרישות לתואר מוסמך בהיסטוריה של המזרח התיכון באוניברסיטת חיפה (להלן "עבודת הגמר").

בפרק העבודה העוסק בכפר טנטורה, נכתב על ידי, כי התמונה הכוללת העולה מתוך העדויות היא שחיילים מחטיבת אלכסנדרוני עסקו עוד במשך שעות אחדות לאחר סיום הקרב במצוד קטלני אחר גברים בוגרים על מנת להרגם, כאשר בסופו של היום היו בכפר לא פחות מ 200-250 גברים הרוגים בנסיבות בהן היו אנשי הכפר נטולי נשק ונטולי מגן לחלוטין.

ברצוני להבהיר כי לאחר ששבתתי ובדקתי את הדברים ברור לי מעל לכל ספק כי אין כל יסוד לטענה כי בוצע בטנטורה הרג של אנשים, לאחר כניעת הכפר, על ידי לוחמי חטיבת אלכסנדרוני, או על ידי כוח אחר של הישוב העברי.

אני מבקש להבהיר כי גם הדברים שנכתבו על ידי הובנו ככל הנראה שלא כראוי, שכן לא התכוונתי לומר שהיה טבח בטנטורה וגם כיום אני אומר שלא היה טבח בטנטורה.

הנני מאמין לאנשי אלכסנדרוני אשר הכחישו את דבר הטבח מכל וכל, ואני חוזר בי מכל מסקנה משתמעת מהעבודה בדבר התרחשותו של הטבח או בדבר הרג של אנשים חסרי נשק וחסרי מגן.

לאור האמור לעיל, הנני מוצא לנכון להביע התנצלותי הכנה בפני לוחמי החטיבה, בפני משפחותיהם ובפני משפחות חללי החטיבה בכך שניתלו בהם האשמות שווא מסוג זה.

הודעתי זו תפורסם בעיתונות בגודל ובמיקום הולם".

12. במסגרת הסכם הפשרה אשר נחתם בין הצדדים (ואשר מר כץ ניסה לחזור בו ממנו יום לאחר שנחתם), התחייב מר כץ לפרסם את מכתב ההתנצלות בשני עיתונים יומיים. להסכם הפשרה ניתן

תוקף של פסק דין לאחר שבית המשפט דחה את כל טענותיו של מר כץ כאילו ההסכם נחתם על ידו ברגע של "חולשת דעת". למותר לציין כי מכתב ההתנצלות עליו חתם מר כץ נוסח בעצה אחת עם עורך דינו, אשר נכח בפגישה בה נחתמו מכתב ההתנצלות והסכם הפרשה.

13. ומכאן נעבור אל הדברים עצמם, אותם נחלק באופן גס לשתי קטגוריות האחת, קטגוריה של ציטוטי כזב, וסילופים מגמתיים של הדברים המצוטטים בעבודתו של מר כץ בהשוואה לתמלילי הראיונות שנערכו על ידי מר כץ, והאחרת, קטגוריה של אמירות וקביעות המעידות על שרלטנות, רשלנות ומגמתיות של מחבר העבודה. חלק מן הדברים אשר ישויכו לקטגוריה אחת משתיים במידה רבה גם לקטגוריה האחרת, וממילא משליכים הדברים האחד על השני באופן אשר יש בו כדי לצייר תמונה ברורה של מעשה תרמית וזדון.

14. אין במכתבנו התייחסות לפגמים החמורים האחרים המצויים לרוב בעבודתו של מר כץ, כמו למשל חוסר אבחנה בין עדויות מכלי שני ושלישי לעדויות ראיה, האופן המניפולטיבי בו ניסה מר כץ לחלץ ממרואייניו את התשובות שחיפש וכיו"ב, שכן הדברים החמורים עליהם נצביע להלן חורגים בהרבה מן המסגרת של כשלים מתודולוגיים ועבודה רשלנית.

I ציטוטי כזב, דברי שקר וסילופים מגמתיים השזורים בעבודה

א. עלי עבד אל רחמן אלערג'א, ממשפחת דכנאש (אבו-פהמי)

15. אבו פהמי נזכר בעמ' 118 לעבודתו של מר כץ "כאחד מן העדים המרכזיים לענייני טנטורה". אבו פהמי היה בשנת 1948 בן כ-40 שנה, ועל אף גילו המופלג מעיד עליו מר כץ שהוא "מן האנשים החכמים ביותר המצויים בכפר" (עמ' 119).

16. אבו פהמי מצוטט ע"י מר כץ כמי שמספר את הדברים הבאים:

"אך מה שארע הוא שאספו את כל תושבי הכפר לכיכר, העמידו את כל מי שנשאר כשפניהם לקירות ורצחו אותם בדם קר. הייתי עד לפשע הזה. נרצחו כ-95 איש; רשמתי את שמותיהם של אלו שמתו". (עמ' 118 בציטוט מתוך כתבה של העיתונאית רנדא אבו עבאד).

17. ובהמשך (כציטוט ישיר של דברים שנאמרו לכאורה למר כץ):

"בשלב זה, כשנגמרה התחמושת, הנחנו את כלי הנשק מידנו ואותתנו שאנו נכנעים. אז נכנסו החיילים היהודים לכפר וריכזו את כל הגברים בקבוצות קבוצות אל חוף הים ליד איזה בניין שהיה שם. תוך כדי כך הלכו חיילים עם מקלעי 'ברן' משני צידי האנשים ומידי פעם ירו והרגו ופצעו אנשים" (עמ' 119-120 לעבודה).

18. עוד מוסיף מר כץ ומצטט את אבו פהמי כמי שאומר:

"הרבה נהרגו בצורות שונות ומשונות; הרבה חיילים ומפקדים 'קטנים' ירו והרגו מתוך יוזמה וייתכן, גם שאחדים או אף רבים מההרוגים

מצאו את מותם בגין יוזמות פרטיות של מפקדים מקומיים..” (עמ' 120 לעבודה).

19. מר כץ מוסיף ואומר כי:

”לשאלה מפורשת של המחבר, להערכתו, כמה אנשים נהרגו בכפר לאחר הכניעה, לא ידע, או לא רצה אבו פהמי לומר מספר מוחלט..” (עמ' 120 לעבודה).

20. והנה, משמיעת תמליל הראיון שבין מר כץ לאבו פהמי, עולה כי לא זו בלבד שאבו פהמי לא אומר למר כץ כי היה עד לירי באנשים לאחר הכניעה, אלא הוא אומר למר כץ מפורשות את ההיפך הגמור. אבו פהמי אומר למר כץ לא פחות מ-4 פעמים כי ”איש לא נורה לאחר הכניעה”. וכך נאמרו הדברים למר כץ, אות באות:

”תדי: אבל ברור שירו באנשים אחרי הכניעה?

מתורגמן: כן

תדי: זה מה שנכון ב 100%? הודיעו אנשים אחרי שנכנעו?
אחרי שהרמתם ידיים? ב 100?

אבו פהמי: לא ראינו שהרגו אחרי שהרמנו ידיים.

מתורגמן: הוא לא ראה.

אבו פהמי: לא הרגו. אנחנו מתאספים; אנחנו התאספנו, כל תושבי הכפר, אנחנו התאספנו במקום מרווח, לא הם לא הרגו. חייל אחד ירה כמה כדורים למעלה לתקרה של הבית. בית גדול שעדיין נמצא על הים, אבל לא ראינו שהרגו.

21. זכור, דובר באדם אשר מר כץ מגדיר אותו כאחד העדים המרכזיים לענייני טנטורה. אין, ולא יכול להיות ספק כי ציטוט דברי אבו פהמי על ידי מר כץ הינו ציטוט כוזב ההופך במאה ושמונים מעלות את משמעות הדברים שנאמרו על ידי אבו פהמי, כפי שהם נשמעים בקלטת הראיון שנערך עימו.

22. זאת ועוד, בדיקת תמליל הראיון שבין מר כץ לאבו פהמי מלמדת שאכן אבו פהמי מעיד על כך שהגברים הובלו בקבוצה אל שפת הים כשהם מלווים משני צידיהם בחיילים חמושים במקלעי ”ברן”. אולם המילים ”ומידי פעם ירו והרגו ופצעו אנשים”, אשר מצוטטות ע”י מר כץ בעבודה (עמ' 120 שורה ראשונה), לא נאמרו ע”י אבו פהמי והם הוספו ע”י מר כץ ”כציטוט” מפי אבו פהמי.

23. למותר לציין כי שוב מדובר בציטוט שיקרי ומסולף המשנה את מהות הדברים.

יש הבדל תהומי בין תיאור של שבויים המובלים אל מקום הריכוז כשהם מלווים בחיילים נושאי נשק (סיטואציה אשר אין בה כל דבר חריג), לבין אותו תיאור אשר אליו מוסיף המחבר את המילים, אשר לא נאמרו במקור: ”ומידי פעם ירו, הרגו ופצעו אנשים”.

24. הדברים הינם חמורים עד מאוד שכן כך הופך מר כץ את אבו פהמי מעד מרכזי מבין פליטי טנטורה, המכחיש לחלוטין התרחשותו של טבח, לעד מרכזי המאשר את דבר קיומו של הטבח.

25. עמודים רלוונטים מהעבודה בנוגע לעדותו של אבו פהמי רצ"ב נספח א1.

26. תמליל קלטת הראיון שערך מר כץ עם אבו נאיף רצ"ב נספח א2.

ב. מחמוד אבו - צלאח (אבו נאיף)

27. מר כץ מייחד מקום מרכזי בעבודה לדבריו של אבו נאיף, אשר לדברי המחבר היה בן 17 שנים בתקופת כיבוש טנטורה.

28. בעמ' 121 לעבודה מצטט מר כץ את אבו נאיף כמי שאומר:

"מזל גדול שהם הופיעו, שאם לא כן יכלו החיילים להמשיך להרוג ולהרוג בין האנשים, בלי סוף". (במילה "הם" הכוונה לאנשי זכרון יעקב הח"מ).

29. בחינת תמליל הראיון שקיים מר כץ עם אבו נאיף מראה כי על אף השתדלויות רבות של מר כץ לחלץ מאבו נאיף אמירות על טבח שהוא היה עד ראיה לו, אבו נאיף לא אומר לכך את הדברים שהוא מנסה להכניס לפיו, אלא אומר באופן חד משמעי כי הוא לא היה עד ראיה להרג של אנשים, לאחר סיום הקרב.

30. וכך נאמרו הדברים ע"י אבו נאיף בראיון שערך עימו מר כץ (עמ' 2 - 3 לתמליל קלטת הראיון עם אבו נאיף, הרצ"ב נספח ב2):

"תדי: אנחנו תמיד נקיים היינו כמו סבון נקי, ואסור שזה יהיה, זה לא פייר, זה לא הוגן, זה טוב, כי זה לא אמיתי. אנחנו צריכים ללמוד את הדברים כמו שהם קרו. אני עכשיו לא בא לדבר מי בסדר ומי לא בסדר, עזוב את זה עכשיו. הערבים לא בסדר, היהודים לא בסדר, זה לא מעניין. קודם כל צריך לדעת מה היה ולכן השאלה אחרי 8 בבוקר, כשקרה מה שקרה, מה התרחש הלאה.

אבו נאיף: אני לא יכול להגיד אם בא מישהו ואמר לי שהרגו שמה חמישה או הרגו עשרה. אני לא ראיתי בעין שלי".

31. זאת ועוד, בעמ' 121, 122 לעבודתו של מר כץ, מצוטט אבו נאיף כמי שאומר למר כץ את הדברים הבאים:

"חוץ מן המקרה הזה היו לי עוד שלושה בני דודים שהיו אוספים את הגופות של ההרוגים ובזמן שעשו זאת ירו בהם והרגו אותם, ואח"כ ירו גם בעוד בן דוד אחד וגם היו עוד שניים אחרים בני המשפחה שלי שנהרגו באותו היום בכפר אלה הם בוודאות מקרים שאני יודע עליהם

אישית, כי מדובר בבני משפחתי והיכרתי אותם אישית וידעתי וגם ראיתי, חלקית, מה שקרה להם .

את התינוקות, הילדים והנשים לקחו לפרדיס ואח"כ, לאחר כשבוע-שבועיים העבירו את כולם לטול-כרם . את ההרוגים קברו אנשים משלנו בקברי אחים גדולים במקום, 40 או 50 בכל קבר כזה, וחלק מאלה שחפרו נרצחו לאחר מכן, בדם קר וללא כל חשבון ."

32 . בדיקת תמליל ההקלטה מלמדת כי גם כאן מדובר בציטוט כוזב אשר אין לו שריד וזכר בתמליל:

32.1 . אבו נאיף אכן אומר למר כץ כי שבעה מבין קרובי משפחתי נהרגו, אולם למרות הפצרותיו של מר כץ הוא מסרב לומר כי הם נהרגו לאחר שנכנעו.

32.2 . אבו נאיף לא אומר למר כץ כי ירו ב-3 מבני דודיו שעה שאספו גופות של הרוגים. הוא גם לא אומר, כי "ראה חלקית" מה שקרה לבני דודיו. שוב מדובר בציטוט שיקרי ומגמתי.

32.3 . גם המשפט "את ההרוגים קברו אנשים משלנו בקברי אחים גדולים במקום, 40 או 50 בכל קבר כזה, וחלק מאלה שחפרו נרצחו לאחר מכן, בדם קר וללא כל חשבון " לא נאמר ע"י אבו נאיף וגם כאן מדובר בציטוט כוזב של מר כץ.

33 . מעניין במיוחד הוא המשפט האחרון המופיע כציטוט של אבו נאיף בעמ' 122 לעבודה, מיד לאחר התיאור של "הרצח ההמוני" שבוצע בבית הקברות (ציטוט שגם הוא כפי שהראנו לא היה ולא נברא):

"בעצם אני אישית ניצלתי אודות להיכרות אישית על ידי שמואל קרניאלי, בנו של יהודה, אצלו עבדתי אח"כ יותר מ-6 שנים".

לקורא התמים ברור כי אבו נאיף מספר לכך כיצד הוא ניצל מן הטבח הנורא שהוא היה עד לו.

34 . והנה, מקריאת התמליל מסתבר כי שוב מדובר בשקר ובמניפולציה של מר כץ, שכן לא זו בלבד שאבו נאיף לא מספר לו על טבח שהוא היה עד לו, הוא גם מטבע הדברים לא מספר שניצל מן הטבח, ושמו של אותו שמואל קרניאל נזכר דווקא כמי ש"הציל אותו" מבית הסוהר כמה חודשים לאחר כיבוש טנטורה.

35 . וכך נשמעים הדברים בעמ' 9 לתמליל של אבו נאיף:

אבו נאיף: שאני הייתי, נשארתי בבית סוהר, אני לא סיפרתי לך, מי הציל אותי מבית סוהר.

תדי: מי?

אבו נאיף: שמואל קרני הקצין שהיה מפקד פה בסביבה.

תדי: שמואל קרניאלי.

אבו נאיף: כן, ז"ל מת. הוא בא למחנה ולקח אותי מהמחנה.

תדי: בגלל זה אתה נשאר פה.

אבו נאיף: כן.

תדי: אם לא היית הולך יחד עם כולם.

36. שוב מדובר בהונאה ממש, של מחבר אשר מסלף לחלוטין את ממצאיו העובדתיים ומציג בעבודתו ציטוטים אשר לא היו ולא נבראו.

37. עמודים רלוונטים מהעבודה בנוגע לעדותו של אבו נאיף רצ"ב נספח ב'.

ג. מחמוד אבו אל ראזק חסאדיה (אבו ריאצ')

38. אבו ריאצ' מצוטט בעמ' 152 לעבודה כמי שאומר:

"ידוע לי שירו לאחר הקרב בצעירים ושהיה בקרב הרג גדול, גם לאחר שהכל נכנעו ופסקו להלחם. הייתה אוירה של הפקרות וכל אחד עשה שם כטוב בעיניו."

39. קלטת הראיון עם אבו ריאצ', הרצ"ב נספח ג', מלמדת כי המילים הללו לא נאמרו על ידי אבו ריאצ', וכי שוב מדובר בציטוט בדוי.

40. יתר על כן, מקריאת תמליל הקלטת, אנו למדים כי אבו ריאצ' מספר למר כץ כי הוא כלל לא היה בטנטורה ביום הקרב וכי לא זו בלבד שמדובר בציטוט כוזב, אלא מדובר בעדות של אדם אשר אמר למר כץ מפורשות כי הוא כלל לא נכח במקום. וכך נאמרו הדברים בתמליל (עמ' 7):

מר כץ שואל:

"אתה אמרת שהיהודים הגיעו ברכבת, שמעת או ראית?"

אבו ריאצ' עונה:

"איך אראה? אותו יום הייתי בפרדיס. אני רק שמעתי מסיפורים, סיפרו על הדברים שעזרו ליהודים לנצח".

41. זאת ועוד, גם עדותו של אבו ריאצ', שהיא עדות מפי השמועה, מלמדת, כי לפי מה ששמע, לא נהרג לאחר הקרב אף אחד כי יעקב אל מוחתאר (הלא הוא יעקב אפשטיין, איש זיכרון יעקב), הציל את כולם (עמ' 10 לתמליל של אבו ריאצ').

תדי: אתה חושב שהספיקו להרוג מישהו מהם לפני בואו של יעקב אל מוחתאר?

אבו ריאצ': לא יעקב התלווה אליהם ואחרי שקברו את הגופות היהודים העמידו אותם בשורה ורצו לירות עליהם ואז יעקב אל מוחתאר התערב ומנע את הריגתם."

- 42 . עמודים רלוונטים מהעבודה בנוגע לעדותו של אבו ריאצ' רצ"ב נספח ג1.
- ד. נימר ד'יב עלי ג'רבאן**
- 43 . בעמ' 154 לעבודה, מייחס מר כץ למרואיין נוסף נימר ד'יב עלי ג'רבאן (להלן "נימר") (יליד 1918) את הדברים הבאים:
- "על פי נימר אותו היום הרגו בכפר לא פחות מ-85. מהם 80 גברים ו-51 בחורות. הבחורות שנהרגו בכפר - כולן נהרגו תוך כדי הקרב, מבלי שהיתה כוונה לפגוע בהן. בילדים, למשל, לא פגעו כלל. היהודים הגיעו עם רשימת שמות מוכנה, הקריאו שמות של אנשים וכל אחד שהקריאו בשמו, הלך הצידה. אחר כך לקחו אותם לבית הקברות ושם ירו בהם."**
- 44 . קריאת תמליל קלטת הראיון שבין מר כץ לנימר, מלמדת כי נימר לא אמר למר כץ את הדברים המיוחסים לו על ידי מר כץ.
- 45 . נימר אומר למר כץ שהקריאו שמות של משתפי פעולה אשר נלקחו. הוא לא אומר במילה ובחצי מילה, דבר וחצי דבר, על כך שלקחו אנשים לבית הקברות וירו בהם (פעולה שמר כץ קורא לה בעבודתו "סלקציה" על כל הקונוטציות המתלוות למילה). הוא גם לא אומר למר כץ כי היה עד להרג של אנשים לאחר סיום הקרב.
- שוב, מדובר בייחוס מגמתי וזדוני של דברים אשר כלל לא נאמרו על ידי העד.**
- 46 . עמודים רלוונטים מהעבודה בנוגע לעדותו של נימר ד'יב עלי ג'רבאן רצ"ב נספח ד1.
- 47 . תמליל קלטת הראיון עם נימר ד'יב עלי ג'רבאן רצ"ב נספח ד2.
- ה. נג'יה חסן איוב**
- 48 . בעמ' 142 לעבודה מצוטטת אשה בשם נג'יה חסן איוב (להלן "נג'יה") כמי שאומרת את הדברים הבאים:
- "היו להם לחיילים שני אנשים מחוץ לכפר, שבאו לצבא עם לבוש אזרחי ועם פנים רעולים והם זיהו כל מי שחיפשו לפי רשימות שהיו להם וכל מי שהצביעו עליו מייד לקחו אותו וגמרו איתו, גם אם התברר אחר כך שזה היה בטעות ולא היה שום דבר נגדו. סה"כ לא פחות מ-150 גברים נהרגו בכפר באותו יום ואולי גם יותר."**
- 49 . קריאת תמליל הראיון עם נג'יה מלמד כי גם כאן מדובר בציטוט כוזב, שכן על אף הפצרותיו של מר כץ מסרבת אותה נג'יה לספר את הסיפור שמר כץ מפציר בה לספר.
- 50 . נג'יה מספרת למר כץ על אדם בשם סלים אבו שאקר, אשר נלקח כשידיו קשורות מאחור אל בית רחוק (שם על פי מחשבתה ירו בו), אולם היא מסרבת לומר כי נלקחו גם אחרים. וכך נאמרו הדברים ע"י נג'יה בראיון שערך עימה מר כץ (עמ' 10 - 11 לתמליל):

- ”תדי:** כלומר הצבא לקח רק את האדם הזה או עוד אחרים?
- נגייה:** לא, רק אותו לקחו. את זה ראיתי במו עיניי שלקחו כשהיינו על שפת הים. לא ראיתי שלא לקחו עוד אחרים.
- תדי:** אני מתאר לעצמי שהצבא לא הביאו אותם כדי שיצביעו רק על אחד אלא על רבים.
- נגייה:** אבל אני מספרת על מה שראיתי”.

51. הדברים המיוחסים לנגייה בעבודתו של מר כץ לא נאמרו על ידה ואף הוכחו מפורשות למרות הפצרותיו ושידוליו של מר כץ. שוב מדובר בציטוט שיקרי אשר נועד על מנת להטעות את הקורא ולהביאו אל המסקנה אשר סומנה מראש על ידי כץ.

52. עמודים רלוונטים מהעבודה בנוגע לעדותה של נגייה חסן איוב רצ”ב נספח ה1’.

53. תמליל קלטת הראיון שערך מר כץ עם נגייה חסן איוב רצ”ב נספח ה2’.

ו. תופיק אל עבד צאלח (אבו אל-עבד)

54. בעמ’ 161 לעבודתו מייחס מר כץ לאחד, תופיק אל-עבד צאלח, הוא אבו אל-עבד, אשר היה בן 20 במועד הכיבוש, את הדברים הבאים:

”לדברי אבו אל-עבד חילופי האש נמשכו מחצות לילה ועד 8:00 או 9:00 בבוקר ואז הכל נגמר. אספו את כולם על שפת הים; נשים וילדים לחוד וגברים לחוד. ילדים בגיל 12 צירפו אל הגברים.

היו אנשים שהרגו אותם רק בגלל שמצאו אצלם נשק. הייתה רשימה של אוחזי נשק אצל ועדת הכפר ומצאו אותה במשרד של הכפר. על פי אבו אל-עבד הרגו כ - 85 גברים באותו היום”.

55. השוואת הדברים אל תמליל הראיון של מר כץ עם אבו אל-עבד מלמדת כי שוב מדובר בייחוס דברים אשר לא נאמרו על ידי העד, לא כולם ולא מקצתם. וכך נאמרו הדברים על ידי אבו אל-עבד (עמ’ 20 לתמליל קלטת הראיון עם אבו אל-עבד, הרצ”ב נספח ו1’):

”תדי: עכשיו האם ראית שלקחו אנשים ושמעת שהרגו אותם או שראית משהו בעיניך?

אבו אל-עבד: לא, לא ראינו רק שמענו, וחוף מזה כל אלה שהלכו להביא את הנשק שלהם חזרו ולא הופיעו ואז כולם הסיקו שנהרגו. אנחנו לא ראינו כלום אבל ישנם אנשים שאולי ראו משהו. אני אמנם הייתי בן 20 אבל לא יכולתי לנוע לבד ובלי רשות הורי, חוף מזה כאשר לקחו את האנשים לבית הסוהר, אז התחילו כולם לחפש את קרוביהם, היו כאלה שברחו לעין

עזאל, לאיגזים, לפרדיס ורק אח"כ ידעו מי נהרג, מי חי, מי ברח וכך הלאה.

בהמשך, עמ' 21 לתמליל:

תדי: עוד שאלה. כאשר הייתם מולכם בשפת הים, האם ראית מה החיילים עשו או שאתה מסתמך על סיפורים?

אבו אל-עבד: אני לא ראיתי כלום, הכל סיפורים שסיפרו אחרי המלחמה.

תדי: איך קברו את הגופות של ההרוגים?

אבו אל-עבד: אנשי הצבא גייסו חלק מתושבי טנטורה כדי לקבור את הגופות אבל כאשר לקחו את הגברים לבתי הסוהר, הביאו אנשים מפרדיס, והטילו עליהם לקבור את הגופות.

תדי: האם ראית את אלה שקברו?

אבו אל-עבד: לא, לא הייתי אבל החלק השני שהגיע לבית הסוהר סיפר פרטים על הקבורה של הגופות. אבל נותרו עוד גופות שתושבי פרדיס איפלו אח"כ בקבורתם.

תדי: האם כל אלה שעזרו בקבורה חזרו שלמים?

אבו אל-עבד: כן, חזרו. למעשה לא היו הרבה במספר אולי 7 או 8."

56 . גם כאן, ייחוס הדברים לעד בעבודתו של מר כץ הינו כוזב, שכן העד השמיע למר כץ דברים הפוכים בתכלית.

57 . עמודים רלוונטים מהעבודה בנוגע לעדותו של אבו אל-עבד רצ"ב נספח 11.

ז. שלמה אמבר

58 . שלמה אמבר הינו עד נוסף עליו מנסה תדי כץ לסמוך את מסקנותיו בדבר קיומו של הטבח, וגם כאן חוזרת על עצמה השיטה של סילופים, ציטוטי שקר ודברי כזב.

59 . שלמה אמבר, אשר המשיך בשירות קבע בצה"ל והשתחרר בדרגת תת אלוף, הינו בעיני כץ עד מרכזי והוא מצוטט על ידי מר כץ בעבודתו בעמ' 136 כמי שאומר:

"ועלי לציין שאפילו הגרמנים לא הרגו שבויים בלתי מזויינים וחסרי מגן. אחרי הכל השבויים אצלם חזרו חיים. פה בטנטורה רצחו ערבים"

60 . בדיקת תמליל הראיון שקיים מר כץ עם שלמה אמבר, הרצ"ב נספח 2, מגלה כי מדובר בציטוט שאינו אמת. וכך נאמרו הדברים בעמ' 19 לתמליל:

תדי: הרי גם אני כותב, גם אני זוכר, גם אני מקליט, אבל עזוב את כל זה, אתה מדבר איתי במושגים כאלה, אתה יצאת למלחמה נגד הגרמנים, הגרמנים גם הם עם כל זה שהיו הצורר הגדול ביותר, לא הרגו שבויים.

שלמה אמבר: לא הרגו שבויים מערביים. רוסים כן.

61. המילה "רצח" לא מופיעה בדבריו של אמבר ובוודאי שהמשפט "פה, בטנטורה, רצחו ערבים" אינו מופיע בתמליל.

62. כפי שנראה להלן, שלמה אמבר אומר למר כץ דברים הפוכים לחלוטין.

63. גם הציטוט המופיע בעמ' 136 לעבודה לפיו אומר לכאורה אמבר "לעומת זאת הייתי שם משך כל היום ונתקלתי בדברים שאני מעדיף לא לדבר עליהם" אינו אמת ואין לו כל שריד וזכר בתמליל הראיון.

64. על אף שמר כץ מנסה לחלץ משלמה אמבר אמירה כי היה עד להרג של שבויים, מכחיש אמבר את הדברים הכחשה גורפת, וכך נאמרו הדברים (עמ' 19 לתמליל):

תדי: הכפר נכבש והתושבים רוכזו. מה בין זה לבין זה עוד התרחש.

שלמה אמבר: שום דבר.

תדי: חבל, זה נורא חבל, אני אגיד לך גם למה, כי אני מראיין לא רק אותך, אני מראיין גם ערבים.

65. ובעמ' 21 ו-22 לתמליל שוב:

תדי: אני אשאל אותך בכיוון אחר.

למשל, אתה במקרה זוכר אם ראית שזה היה על פי איזה שהם רשימות, סלקטיבי, חיפשו אנשים מיוחדים.

שלמה אמבר: בשום פנים ואופן לא.

תדי: חופשי ירו לכל עבר.

שלמה אמבר: אמרתי ירו, בשום פנים לא שאני יודע.

66. ואח"כ שוב בעמ' 64 לתמליל:

מר כץ שואל:

" הסיפור אומר שמאותו רגע שזה קרה, הם כמובן הסתערו קדימה ברתחת זעם וגמרו את כל אלה שהיו מולם, אבל הם המשיכו לתוך הכפר, וכל מה שהם ראו אז קודם כל דפקו אותו.

שוב, אני חלילה לא זה שבא לשפוט עכשיו, קודם כל השאלה היא, אם אתה שמעת אי פעם סיפור שכזה".

שלמה אמבר עונה לו:

"תראה, זה אני שומע פעם ראשונה, אני לא יכול לאשר אותו ואני לא יכול להכחיש אותו".

67. הדברים מופיעים גם בעמ' 11 לתמליל המצורף לתצהירו של מר כץ, כאשר מר אמבר אומר מפורשות למר כץ כשמתייחס לאירועים שאירעו בבית הקברות: "אני מניח שלא יתכן שהרגו שם אנשים".

68. הנה כי כן בפנינו עד נוסף ומרכזי אשר מר כץ מצטט אותו באופן כוזב והופך לחלוטין את הדברים שנאמרו לו בראיון המוקלט.

69. עמודים רלוונטים מהעבודה בנוגע לעדותו של שלמה אמבר רצ"ב נספח ת1.

ח. אלחנן ענני

70. בעמ' 158-159 לעבודה מתייחס מר כץ לעדותו של אדם בשם אלחנן ענני כדלקמן:

"בניגוד למרואיינים אחרים מבין חיילי "אלכסנדרוני" לשעבר, אשר על אף שאלות חוזרות ונשנות רבים מהם, באופן כלשהו, לא זכרו תופעה של הרג המוני בטנטורה - אלחנן ענני זכר, ואף חיפש הסברים למה שהתרחש בטנטורה ביום כיבוש הכפר".

71. קריאת תמליל קלטת הראיון שקיים מר כץ עם אלחנן ענני, הרצ"ב נספח ת1, מלמדת כי מר ענני סיפר למר כץ כי הוא היה סייר, אשר הוביל את הכוח עד פאתי הכפר, אולם הוא כלל לא נכנס לכפר ומשום כך אין הוא יכול להעיד על דברים שאירעו בו.

72. וכך נשמעים הדברים (עמ' 26 לתמליל):

תדי: לא בטנטורה, עד איזה שעה באותו יום של הקרב נשארתי שם. אתה יצאת עם כולם, יצאת לפני.

אלחנן: אני חושב שלא נכנסתי לכפר, זה באמת מעורפל, הבאתי אותם עד קו הלחימה והלכתי.

73. יתר על כן, האמירה כי אלחנן ענני זכר תופעה של הרג המוני בטנטורה גם היא שיקרית, שכן אין בתמליל זכר לאמירה של ענני כי היה עד להרג המוני בטנטורה.

74. שוב מדובר בציטוט כוזב אשר מצטרף אל שורת הציטוטים הכוזבים לעיל.

75. עמודים רלוונטים מהעבודה בנוגע לעדותו של אלחנן ענני רצ"ב נספח ת1.

די היה בכל אחד ואחד מהציטוטים הכוזבים אשר תוארו לעיל כדי להביא לפסילת עבודתו של מר כץ שכן אין מדובר בהשמטות של מה בכך (אשר גם מקומן של אלה לא יכירן בעבודת תיזה), אלא בסילוף מגמתי של הדברים שנאמרו למחבר. קל וחומר כי משקלם המצטבר של כל הציטוטים השיקריים אשר תוארו מחייב את המסקנה כי מדובר בעבודה אשר פסילתה מתחייבת וכי לא יעלה על הדעת כי תיוותר על מדפי האוניברסיטה כעבודה אשר אושרה ואף זיכתה את מחברה בתואר אקדמי.

II מגמתיות, שרלטנות ורשלנות

ט. צבחה מחמוד טנג'י

76. . עדת מפתח נוספת בעבודתו של מר כץ הינה הגב' צבחה מחמוד טנג'י (להלן "צבחה") הנזכרת בעמ' 162 לעבודה.

תמליל קלטת הראיון עם צבחה רצ"ב נספח ט 2.

77. . צבחה הינה בת 76 ומר כץ מתאר אותה בעמ' 162 לעבודה כאישה חולנית אך **צלולה בדעתה ובזיכרונה**. לאמירה זו של מר כץ באשר לצלילות דעתה וזיכרונה של צבחה, חשיבות רבה אשר מיד נעמוד עליה.

78. . צבחה מספרת למר כץ סיפורי אלף לילה ולילה אשר סותרים לחלוטין את כל הגרסאות האחרות אשר נמסרו למר כץ מפי מרואייניו היהודים והערבים כאחד, ואף את המסמכים הרשמיים המתארים את סיפור הקרב.

79. . כך למשל, מספרת צבחה למר כץ כי הקרב על הכפר טנטורה נמשך שבוע (על אף שאין מחלוקת על כך שהקרב החל בחצות הליל והסתיים בשעות הבוקר המוקדמות), אולם למר כץ אין כל בעיה לומר כי גירסה זו:

"איננה סותרת מהותית את התיאורים האחרים שבידינו אלא, בעיקר, מוסיפה עליהם קטעים, המרחיבים את יריעת הסיפור, (ומשום כך הח"מ) אין בכך משום פגם וקושי כלל ועיקר" (עמ' 162 לעבודה).

80. . אותה צבחה גם מספרת למר כץ כי עם תום הקרב שהו הנשים והילדים שבועיים על חוף הים אשר במהלכם **"עדיין היו הצעירים על ההרים נלחמים"** (עמ' 8, 13, 14 לתמליל).

אח"כ מספרת צבחה למר כץ כי בתום אותם שבועיים הובלו הנשים לאוטובוסים אשר לקחו אותן מן המקום וכי אז ראתה הרבה גופות של גברים הרוגים בבית הקברות (עמ' 12 לתמליל).

81. . ברור מעל לכל ספק כי מדובר בעדות של אשה שהיא מבולבלת לחלוטין, אשר אין לייחס לדבריה כל משקל. למרות זאת מוצא מר כץ לנכון לומר על אותה צבחה כי **"היא צלולה בדעתה ובזכרונה"** וכי עדותה **"איננה סותרת את התיאורים האחרים"**, וזאת על מנת שיוכל לייחס משקל לעדותה בדבר "ההרג" שהיא כביכול היתה עדה לו.

82 . שוב מעידים הדברים על מגמתיות ועל הטעיה מכוונת של מר כץ, שכן אין, ולא יכול להיות ספק שהיה ברור למר כץ כי מדובר בעדות של אשה סינלית לחלוטין, אשר אין לייחס לה כל משקל.

83 . אולם הדברים חמורים עוד יותר שכן, אם נפנה להביט בתמליל הראיון שקיים מר כץ עם נגייה, אשר הוזכרה לעיל, נספת ה'2, נוכל ללמוד דבר מה נוסף על כנותו ויושרו של מר כץ הקובע בעבודתו כי צבחה היא אשה "צלולה בדעתה ובזכרונה".

בסיום הראיון עם נגייה (עמ' 11 לתמליל של נגייה) שואל מר כץ את המרואיינת: "את מכירה את חאג' צבחה?"

נגייה עונה: "בוודאי שכן".

מתורגמן: "היינו אצלה והיא סיפרה סיפורים מבולבלים".

ומאשרת נגייה: "כן מסכנה, היא התחרפנה".

84 . עמודים רלוונטים מהעבודה בנוגע לעדותה של צבחה מחמוד טנגי רצ"ב נספת ט'1.

י. רחמים לוי

85 . מר כץ מצטט בעבודתו מדבריו של אבו ריאצ', האומר כדלקמן (עמ' 151 לעבודה):

"יש אחד תימני בזכרון יעקב בשם רחמים, והוא התפאר בפני שבוים כיבוש טנטורה הוא ירה והרג בסטן שלו לפחות 15 מקומיים בטנטורה. עבדתי איתו אח"כ במשך השנים בבנין ואני מכיר אותו היטב. אני גם מכיר את ביתו במושבה: בן משולם ודוד יוסף בשכונת התימנים".

86 . מוסיף מר כץ ומספר (עמ' 151 לעבודה) כי:

"על תימני שהתאכזר כלפי המקומיים בטנטורה שמע המחבר מפי כמה וכמה פליטי טנטורה".

87 . מר כץ מוסיף ואומר את הדברים הבאים (עמ' 151 לעבודה):

"המחבר איתר את "גיבור" סיפורו של אבו ריאצ', הוא, ככל הנראה, רחמים לוי, תושב זכרון יעקב, בן למעלה מ-80 שנה כיום, איש שעבד שנים רבות כפועל בנין, ואשר אנשים אחדים בזכרון יעקב המליצו לקבל את דבריו בערבון מוגבל".

88 . מר כץ ראיין את מר רחמים לוי כשזה בן למעלה מ-80. לדבריו של מר רחמים לוי הוא כלל לא היה בקרב טנטורה ובאותה עת היה בכפר קרע במסגרת אלכסנדרוני.

89 . מר כץ טורח להפריך את האליבי של רחמים לוי בקובעו כי הקרב על כפר קרע היה בכלל ב-9.5.48, ולא ב-23.5.48 - תאריך כיבושה של טנטורה. הוא משאיר את הדברים כך.

90 . הנה כי כן, מר כץ מביא עדויות על יהודי תימני שרצח שבויים, מזהה את רחמים לוי כגיבור סיפורו של אבו ריאצ', ומביא את הכחשתו של רחמים לוי בלווית הערה על מהימנותו המפוקפקת של לוי

על פי "אנשים אחדים בזכרון יעקב" (עמ' 151 לעבודה) והפרכת האליבי שלו לגבי מקום הימצאותו בעת הקרב.

91. אילו טרח מר כץ לעשות את המינימום הנדרש מתלמיד תואר שני המתיימר לבצע עבודת מחקר והיה בודק את הדברים בארכיון צה"ל ובספרות הרלבנטית, היה מגלה את הדברים הבאים:

91.1. בקרב קרע השתתפו פלוגות מגדודים 31, 32 ו-34, אבל לא השתתף אף כח מגדוד 33. (גרשון ריבלין וצבי סיני, עורכים, חטיבת "אלכסנדרוני" במלחמת הקוממיות, ת"א 1964, עמ' 186).

91.2. רחמים לוי לא שירת בגדוד 33 ולכן שמו אינו מופיע ברשימת הלוחמים שיצאו למבצע "נמל" לכיבוש טנטורה (ארכיון צה"ל 6430/49 תיק 147 "רשימת האנשים שיוצאים לפעולה 22.5").

ממילא - אין כל סיבה להאמין שרחמים לוי השתתף בקרב על כיבוש טנטורה.

92. מר כץ פוטר את עצמו בעבודה מן הצורך לבצע בדיקה אלמנטרית בארכיון צה"ל באמתלא המופרכת לפיה (עמ' 129):

"אין בנמצא, על פי הידוע, רישום מדוייק של הלוחמים, בין חיים ובין חללים, על פי פלוגות או מחלקות. ככל הנראה רמת האירגון ויכולת האירגון בעת המלחמה עצמה לא היו ערוכים לרמת פירוט כזו ברישום".

מבדיקה שערך הח"מ בארכיון צה"ל עולה כי בארכיון צה"ל קיים רישום מדוייק של לוחמי גדוד 33 שהשתתפו בפעולה לכיבוש טנטורה תוך חלוקה לפלוגות, מחלקות ותפקידים.

93. במקום לעשות את המינימום המתחייב, ולבדוק בארכיון צה"ל את רשימת הלוחמים שהשתתפו במבצע "נמל" לכיבוש טנטורה (עניין שהח"מ, שאינו תלמיד מחקר לתואר שני, הסדירו בתוך מספר שעות), העדיף מר כץ להותיר את רחמים לוי - אדם זקן מזיכרון יעקב עם אות קין, של רוצח שבויים וכזבן, על מצחו.

94. עמודים רלוונטים מהעבודה בנוגע לסיפורו של רחמים לוי רצ"ב נספת י'.

יא. יוסף גרף

95. העובדה שמר כץ, אשר בלב עבודת התיזה שלו עומד הקרב בו נכבשה טנטורה, לא טרח לעשות את המינימום המתחייב, ולא בדק בארכיון צה"ל את שמות הלוחמים שהשתתפו בקרב, מביאה אותו לידי עוולה נוספת שעניינה עדותו של אדם בשם יוסף גרף, אשר לפי דברי כץ השתתף בקרב על כיבוש טנטורה כמורה דרך של פלוגה ג' (עמ' 128 לעבודה).

96. כץ גם קובע, שעדותו של יוסף גרף "היא בעלת חשיבות רבה כשילעצמה" (עמ' 108 למטה).

97. כפי שנראה להלן, החשיבות הרבה שמייחס כץ לעדותו של יוסף גרף נובעת מהעובדה שמדובר בעדות יחידה למעשה, של מי שלדברי כץ היה לוחם מן הצד היהודי, המספר לכץ על ירי חסר אבחנה לאחר הכיבוש.

98. מר כץ מתעלם מן התמיהות הרבות שמעוררת עדותו של יוסף גרף אשר מעיד כי היה מורה הדרך של פלוגה ג', כמו גם מכך שאיש מן הלוחמים לא זכר מורה דרך בשם יוסף גרף. אילו טרח מר כץ לבדוק בארכיון צה"ל את שמות הלוחמים אשר השתתפו במבצע "נמל", היה מגלה על נקלה כי יוסף גרף כלל לא נמנה על המשתתפים בפעולה, ושמו אינו נזכר בין שמותיהם של מורי הדרך אשר צורפו לכוחות השונים. רצ"ב רשימת מורי הדרך כפי שמופיעה בארכיון צה"ל בנספח יא2 לדרך הנספחים.

99. גם כאן מדובר במזיגה של רשלנות, שרלטנות ומגמתיות. מכיוון שנקרתה על דרכו של כץ "עדות נדירה" התומכת בסיפור ההרג הוא נמנע מביצוע הבדיקות המינימליות אשר היו מעלות מיד כי ערכה של העדות כקליפת השום, שכן מדובר בעדות של אדם אשר כלל לא נכח במקום (לא רק על פי זכרונם של הלוחמים האחרים שעמדו על כך שאדם בשם יוסף גרף לא השתתף כמורה דרך בקרב, אלא גם על פי המסמכים הרשמיים).

100. עמודים רלוונטים מהעבודה בנוגע לעדותו של יוסף גרף רצ"ב נספח יא1.

יב. ראשידה חסן אל איוב אעמר (להלן "ראשידה")

101. בעמ' 139 לעבודה מצטט מר כץ עדה בשם ראשידה חסן אל איוב אעמר, כמי שאומרת את הדברים הבאים:

"בין החיילים היו הרבה תימנים ולפחות שניים מהם זיהיתי לאחר כמה זמן, כשהלכתי לעבוד בזכרון יעקב וכשהוא שאל אותי אם אני מכירה אותו עניתי שכן, ובאמת זכרתי אותו, שהוא, ועוד אחד הגישו לנו מים לשתות. בטנטורה היו הרבה בארות והיו גם כבר אז מים זורמים וכמה וכמה חצרות. השניים האלה לא ראיתי אותם יורים על אנשים".

102. בהמשך הציטוט מופיעה הערת המחבר (עמ' 139 לעבודה):

"מן העובדה שראשידה מציינת במיוחד שלא ראתה את השניים האלו יורים עולה המסקנה כי, ככל הנראה, התופעה של חיילים שאינם יורים הייתה מיוחדת במינה באותו יום".

103. על פני הדברים נראה כי מדובר בהערת מחבר שהינה מגמתית ואינה מתחייבת מן הטקסט המצוטט מפיה של ראשידה, אולם קריאת תמליל הראיון עם ראשידה, הרצ"ב נספח יב2, מלמדת כי מדובר בדבר חמור עוד יותר שכן ראשידה לא מציינת "במיוחד" כי לא ראתה את השניים האלו יורים אלא משיבה לשאלת המתורגמן של מר כץ אשר שואל אותה (עמ' 5 לתמליל):

"הוא מתכוון האם ראית אותם כשהרגו מישהו מן הגברים".

תשובתה של ראשידה הינה:

"לא אני לא ראיתי אותם אני נשבעת באלוהים שלא ראיתי אותם בעיני שהם הרגו".

104. שוב בפנינו דוגמא לשילוב בין ציטוט שאינו נכון לבין מגמתיות זדונית המתבטאת בהערת המחבר.
105. עמודים רלוונטים מהעבודה בנוגע לעדותה של ראשידה רצ"ב נספח יב.

יג. דו"ח בלחוביץ

106. דוגמא נוספת למגמתיות וזדוניות של מר כץ תמצא בהערת המחבר המתייחסת לסגן מפקד פלוגה א' בפעולה, יעקב ארז (אז בלחוביץ), אשר כתב בכתב ידו את הדו"ח המסכם את פעילותה של פלוגה א' בפעולה לכיבוש טנטורה. לדברי מר כץ בעמ' 102 לעבודה, יעקב ארז הוא "האדם היחיד אשר סירב להתראיין לעבודה זו בטענה ל"מגמתיות" של המחבר".
107. אחרי הדברים הללו מוסיף מר כץ את ההערה (עמ' 102 לעבודה):
- "אגב, האם ייתכן שלסירובו להתראיין יש סיבות נוספות? האם יתכן שיש לבלחוביץ מה להסתיר? אין לדעת".**
108. על מנת להשלים את התמונה לקורא מעלה מר כץ בעמ' 103 לעבודה תהייה נוספת והיא:
- "מדוע לא נכתב הדו"ח של הפלוגה ע"י מפקד הפלוגה עצמו, פלטיאל ספיאטיצקי (שביט)..."**
109. ומוסיף מר כץ בהמשך כי (עמ' 103):
- "בשאלות שהציג המחבר לבני משפחתו של פלטיאל, אחיו ובנו, אותם איתר בדי עמל, למד בעיקר מאחיו של פלטיאל, כי בהיותו מפקדם של לוחמים בקרב, היה פלטיאל אדם מוסרי ביותר, העמיד לדין חיילים שלקחו שלל וניהל ויכוחים נוקבים עם חיילים וחברים אודות שאלות ובעיות של טוהר הנשק".**
110. וכך מולך על ידי מר כץ הקורא הסביר, להבין מן השיטין וממה שביניהם, את הדברים הבאים:
- 110.1. יעקב ארז, סגן מפקד הפלוגה, סרב לדבר עם מר כץ כי כנראה יש לו מה להסתיר;
- 110.2. פלטיאל שביט, שהיה מפקד הפלוגה, לא חתם על הדו"ח כי הוא, בניגוד ליעקב ארז, אדם מוסרי ביותר, ולא היה מוכן לחתום על הדו"ח;
- 110.3. דו"ח הפעולה שנחתם על ידי יעקב ארז הינו שיקרי ומסתיר את הדברים שקרו באמת.
111. אילו טרח מר כץ לנסות ולברר את האמת עם לוחמים מפלוגה א' אשר אותם ראיון, היה מגלה על נקלה את הסיבה הפרוואית לכך שהדו"ח נחתם ע"י יעקב ארז, סמ"פ, ולא על ידי פלטיאל שביט, המ"פ, והיא שאת הקרב ניהל יעקב ארז ולא פלטיאל שביט אשר חש ברע ולא השתתף באותו קרב.
112. שוב בפנינו דוגמא למזיגה של רשלנות, שרלטנות, מגמתיות וזדוניות אשר תוצאתם, הטלת דופי חסרת שחר באדם שכל חטאו בכך שסירב להתראיין לעבודתו של מר כץ.
113. עמודים רלוונטים מהעבודה בנוגע לדו"ח בלחוביץ רצ"ב נספח יג.

יד. אזכור לוחמי אלכסנדרוני בעבודה

114. עניין נוסף המעיד על כנותו, יושרו ותום ליבו של מר כץ הינו האופן בו בחר שלא לצטט בציטוט ישיר דבר וחצי דבר מתוך דבריהם של לוחמי אלכסנדרוני אשר רואיינו על ידו במהלך העבודה, כאשר הדברים שהשמיעו לו הם הכחשה מוחלטת בדבר קיומו של הרג שבויים לאחר סיום הקרב.
115. לא רק ציטוט דבריהם של מפקד הגדוד, קצין המבצעים והשליש, ומפקדים אחרים נעדר לחלוטין מן העבודה (ככל שהדברים נוגעים לשאלת אי התרחשותו של "הטבח"), אין גם לא שבריר של ציטוט של לוחם אחר המכחיש לחלוטין את דבר קיומו של הטבח למרות שזאת היתה גרסתם של עשרות מלוחמי חטיבת אלכסנדרוני אשר רואיינו על ידי מר כץ (למעט שני ציטוטים חלקיים של לוחמים אשר אומרים למר כץ כי אם נעשה הרג של שבויים, ייתכן כי נעשה על ידי כוח אחר).
116. וכך הקורא נותר עם עשרות ציטוטים של פליטי טנטורה, (וכפי שהראנו הקשר בין הציטוט למקור מיקרי בהחלט) לעומת העדר כל ציטוט של לוחמים המכחישים את דבר קיומו של הטבח מכל וכל.

טו. סוף דבר

117. מן הדברים שהובאו לעיל מצטיירת תמונה חמורה ביותר של תלמיד לתואר שני אשר עבודת התיזה שהגיש אינה אלא מארג צפוף של דברי מרמה וכזב.
118. אין מדובר במתח בין מתודות אקדמיות שונות, כאלו המכירות בערכן של עדויות בעל פה וכאלו השוללות אותן, שכן למיטב ידיעתנו אין **בנמצא מתודה אקדמית אשר מתירה לחוקר לזייף את תוצאות הניסויים שערך.**
119. איננו מתייחסים במכתבנו לפגמים הרבים האחרים המצויים לרוב בעבודה, אשר לא כאן המקום לעמוד עליהן.
120. **מר כץ איננו "היסטוריון חדש" ואיננו "היסטוריון ישן", אלא כזבן שיטתי אשר הוליד שולל את המוסד האקדמי, אשר העניק לו את חסותו והעניק לעבודתו את הלגיטימציה לה היתה זקוקה, כפי שהוא הוליד שולל רבים אחרים.**
121. **על האוניברסיטה לעשות מעשה, ולנער חוצנה ממר כץ ומעבודת המאסטר שהגיש, אשר מקומה לא יכירנה בין כותלי מוסד אקדמי המכבד את עצמו.**
122. אנו מצרפים לנוחותכם את פרוטוקול חקירתו הנגדית של מר כץ בבית המשפט על מנת שתוכלו להיווכח כי על אף ההזדמנות שניתנה לו, לא נמצאה למר כץ תשובה ראויה לדברים אשר פורטו לעיל.

בכבוד רב,

גיורא ארדינסט, עו"ד